



JIZERSKÁ 50

rok 2012

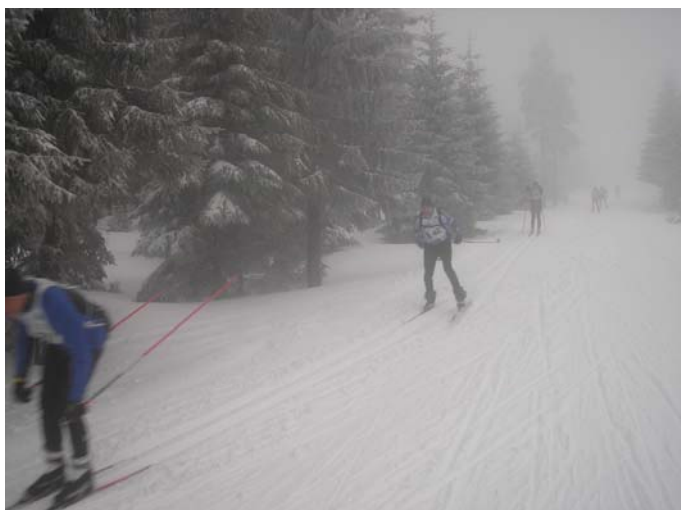
Začátek roku bývá vždy hektický a ani letos tomu nebylo jinak. Po bujarých silvestrovských oslavách, které probíhaly na chatě v Pohořanech u Olomouce nastává rychlý vstup do nového roku a s tím spojené velkolepé sportovní klání resp. událost, kterou každoročně náš tým TriSKu absolvuje. Jak jinak, než že se jedná o účast na Jizerské padesátce. Letos JIZ50 vycházela časově dost stresově, jelikož času na vystřízlivění a správné uchopení „hůlek“ bylo poměrně málo - jen necelé tři pracovní dny. V průběhu roku resp. jeho zimní části se na běžky moc nedostanem, letos to s prvním sněhem bylo o něco ještě horší, a tak se snažíme odjezd na JIZ50 posunout vždy tak, abychom alespoň něco málo naběhali a užili si zimních radovánek ve dnech před závodem. Loni jsme zvolili odjezd ve čtvrtek večer, ale to se moc neosvědčilo, jelikož jak říká Žožin vyjíždět někde na večer je vždy risk a my ho loni prohráli, uvízli jsme pozdě večer někde u Českého ráje a než přijel sypač tak byla skoro půlnoc. Takže po loňských zkušenostech jsme se domluvili, že budeme „odlétat“ již ve čtvrtek ráno, tak abychom již v poledne byli ve stopě. Další změnou byl fakt, že se nás letos na JIZ50 přihlásilo již šest lyžníků a tolik osob se do „šarany“, ani kdybychom moc chtěli, nevleze. Řešením bylo použít dvě auta, a tak nějak to vyplynulo ze situace, že Peki a Danča jeli svým korábem a železné jádro se opět narvalo do „Šarika“. Odjezd byl zvolen v časných ranních hodinách a kupodivu letos nebyl žádný zádrhel, nikdo nezaspal, nikdo nezdržoval, no prostě jsme vyjeli z Olomouce směrem do Jizerek v šest hodin, plně naložení. Kdo by si myslel, že když pojedem pouze čtyři, že bude místa na bagáž habaděj, tak se mýlil, spíše jsem měl pocit, že toho bylo více, než když jsme jezdili v pěti. Pitný režim jsme zahájili tradičně za značkou města a pravidelně dodržovali až do příjezdu na chatu Královka. Čůrací zastávečku jsme uskutečnili již tradičně na benzince ONO, kde jsme i posnídali. Někteří řízečky, někteří salámky, někteří pivečko ☺. Do místa registrace, které je již poněkoli káté situováno do obchodního centra NISA v Liberci, jsme dojeli něco málo po deváté hodině ranní. Koukáme a kde nic tu nic. Byli jsme překvapeni. Při prezentaci na závod zde bylo více pořadatelů, jak sportovců ☺. Bylo to způsobeno asi tím, že se tato akce teprve rozjížděla a někteří sponzoři stavěli teprve reklamní stánečky. Náš oblíbený stánek „sport Nyč“ měl sice stánek postaven, ale nikde nikdo, a tak jsme si u něho zahráli na prodavače a řádně to zdokumentovali za ochotné pomoci sličné děvčice z vedlejšího stánku. Po zakoupení upomínkových předmětů, v ceně startovního nebylo ani tričko, poslání smskek a vyřízení nezbytných pracovních formalit, jsme pomaličku opustili prezentaci a vydali jsme se nakoupit sportovní vybavení resp. mazací potřeby do svatostánku k Nyčovi. Zde již tradičně zanecháváme něco na smývání vosku, letos to přebrala Radimova sestra, jelikož Radim byl někde v Praze na tiskové konferenci a zároveň vyzvídáme informace, jak to probíhá nahoře v Bedřichově, jaké je v poslední době počasí na hřebenech, co máznout kdyžno prostě všechno co nám jsou ochotni vyzvonit. Asi po půlhodině strávené družným rozhovorem a zjištění, že i letos jsme co se týče mazání „out“, jelikož používáme vosky, kterými ostatní „vymývají skluznici ☺,





odjíždíme směr Bedřichov, kde máme zajištěné ubytování na chatě Královka. Jistě se ptáte proč ta změna ? No jednoduše řečeno Prezidentku nám zavřeli, ještě v létě, když jsem byl s dětma v Jizerkách na kolech, tak to tu frčelo jako na drátku, ale pak chatu koupil nějaký bohatý Pražák (firma Solaris s.r.o.), který zamýšlel tuto kultovní chatu přebudovat na chatu pro rodinnou dovolenou a bylo po vtákách. Nicméně nevěřili byste tomu, že

kterým záleží na tom aby některé místa zůstala i nadále „lidová“ a tak během října chatu od firmy Solaris odkoupili manželé Dědkovi (šef Jablotronu), ti ji opět na 10 let pronajali firmě Ještěd s.r.o. Rekonstrukce bude probíhat do listopadu 2012 a pak se můžeme těšit na znovuootevření a těšit se na to, že další ubytování bude již zase v našich známých prostorách. Tak to jen na okraj, jak se vlastně podařilo zachránit tento „genius loci“. Na konci Liberce začíná počasí již připomínat zimu a před Bedřichovem je to vždy jiný svět. Všude sníh a mrazivo. Po dešti, který nás provázel skoro celou cestu, ani památky. Však rosníkáři předpovídali trošičku hustější sněžení a menší větřík, ale že to bude až taková sibérie, tak to nikdo nečekal. Nicméně, abych se vrátil k dějové lince. Prudké stoupání okolo Lesní chaty zvládl Ruda rutinně a za chvíli jsme byli i bez nasazených řetězů před budovou Královky. Nějakou chvíli nám zabralo vyhazování pomoci dvou lopat si místa pro našeho železného oře. Ubytovaní jsme měli až od 14 hodin, ale na chatě si asi přivstali a náš původní pokoj, již měli „upraven“. Proč píší původní ? No prostě jen proto, že jsme měli být původně ubytovaní v jednom čtyřlůžáku a v jednom dvoulůžku. Velikosti pokojů a prostředí jsme neznali, každý z nás byl jen vždy v místní restauraci, která na první pohled docela šla ☺, ale to jen na ten první a je pravda, že více jak jedno či dvě pívka jsme si zde nikdy nedávali. Ale cena 700 Kč za noc nás přesvědčovala, že to letos bude luxus ☺ . No, když jsme s hrůzou (a to není ten zpěvák Michal) zjistili, že čtyřlůžák je vlastně upravený dvoulůžák s palandami, a že jedna palanda je trošku porouchaná tak, že by neudržela ani dvacet kilo, natož pak Žožina s batohem, byli jsme nuceni naše rozčarování trošku ventilovat. Paní recepční nás ujistila, že to nějak vyřeší, a že se zatím máme v modrém salonku převléknout a svoje horké hlavy vyvětrat na prkýnkách, které jsme si dovezli sebou a ona zatím připraví náhradní ubytování. Náhradní ubytování – osmilůžkový pokoj v podkroví. No „čert to vem“ říkáme a pouštíme se do bílé stopy, uvidíme až přijedem, necháme se opět překvapit. Projíždíme okolo Prezidentky, která smutně stojí zavátá sněhem, musíme si stopu řádně vyšlapat, čerstvý prašan cca 40 cm se nám dere do botiček a s mojí váhou se pěkně bořím. Po chvíli mě střídá Peki a není to o nic lepší – boří se taky ☺. Dole již narážíme na vyjetou stopu od nedočkavých běžkařů, první odraz, první skluz, no není to tak špatné po roce opět stát ve stopě ☺. Dojíždíme k rozcestí u Buku a sdělujeme si první dojmy. Super, super, super jsme zde, opět Jizerky, chce se mi křičet, ale dechu moc nemám. Domlouváme se na to, že pojedeme individuálně na Hřebínek, kde se v „Kiosku“ srazíme na čaji. Stopa je upravená, sem tam prasátka, takže ruky dostávají postupně záhul. S mazáním to moc nepřeháníme, jedeme jen „modrej“ z minulého roku ☺, ruky to musí ustát.



Docela se trápím, váha kterou jsem tradičně nabral před vánocemi a přes svátky je znát. Na Hřebínku si dávám slíbený čaj, docela funí, čas se blíží ke třetí hodině odpolední. Rozhodujeme se, že se pomaličku vracíme na chatu. Zde se sluší podotknout, že bylo mezipřistání na Šámalce, kde nás čekal již Mira u svého hrnku teplého čaje. Po krátkém občerstvení a zjištění, že zde mají točené pívko, vyrážíme zpět již za šera na Královku. V modrém salonku chvíli čekáme

až dopraví podkrovní pokojík pro naši skupinku a vedeme řeči o tom našem rozčarování ☺. Pokojíček se rychle zabydlel a „zafuněl“. Zjišťujeme, že večere je od 18 hodin. Po rychlém ubytování neleníme a scházíme do restaurace dát si jedno a nějaký ten dlabanec. Těšíme se, jak za ty „prachy“ nasytíme naše žaludky. Gulášek se třemi, čtyřmi knedlíky a několika kousky masa nás ale rychle vrací do reality. Zapijíme to místním pivem „Kláster“ které točí takovým způsobem, že pěna je pryč na minutu. Pravděpodobně to nalévají z kbelíku. Ale co nám zbývá, Lobkowicz stojí 40 Kč, a tak zůstáváme u ekonomicky šetrnější varianty. Během naší večere doráží i zbylá dvojce Peki-Danča a zabydluje se u nás na pokoji. Den končíme několika doušky slivovice a necháme si zdát o bohaté snídani ☺. Ranní probuzení, venku vichor jako z hor a zalepené oči nás vyhánějí na snídani. Dnes ještě další rozčarování zítra již zaběhlá skutečnost. S heslem „salám junior“ všude a do všeho házím do sebe tři chleby a jdu si připravit lyže, které jsem od minulé JIZ50 moc neviděl a je na nich patrná šed'. Do stopy vyrážíme něco málo po 11 hodině. Mira má dneska závodní den, tak to všechno prožívá trochu jinak. Startuje v 13 hodin na volnou třicítku a my ho hodláme podpořit někde na trati. Nicméně venku je počasí, že by psa nevyhnal, vítr se sněhem nás nutí jezdit v závětrí stromů. Opět běžíme na Hřebínek v kiosku se mírně občerstvujeme a stoupáme se Žožinem na sv. Máří. Jdeme proti směru třicítky a snažíme se objevit bruslícího Miru. Míjí nás několik závodníků tvořící špici závodu. Dohlednost a rozpoznání našeho favorita nám však zneprůjemňuje vítr a sněžení. Tak, tak, že ho nepropásneme. Ve sjezdu s Čihadel je trať poměrně rozbitá a několik závodníků zde hází pěkné „tygry“. Miru fotíme, ale snímek díky hustému sněžení a vichru je takovej hodně „mlhavý“. Domlouváme se ze Žožinem, že když jsme vystoupali již tak vysoko, že si to projedem proti směru. Stoupáme až na Čihadla, kde potkáváme závěr závodu, někteří toho mají plné zuby. Míjíme občerstvovačku a směřujeme stoupáním na Rozmezí, ze kterého nás čeká již jen sjezd. Jo, sjezd, kdyby nebyl vítr, takhle se jindy svištíci lyže proměňují v pomalá dřeva a je nutné se řádně odpichovat, aby to vůbec jelo. Dorážíme k Šámalově chatě a společně souhlasíme s doplněním tekutin. Přisedáme si ke stolu, kde již sedí dva urostlí mládenci a jedna slečna. Po krátkém seznámení zjišťujeme, že to jsou hasiči s Vesce a úspěšně navazujeme řeč. Po třetí Plzničce bychom se rozseděli a raději vyrážíme zpět na Královku. Vyrážíme již za tmy bez čelovek, cestu sice známe, na pokoji jsme cca za hodinku, když jsme překonali několik ostrých stoupání a jeden potůček ☺. Mira již veselý a rád, že to dneska dal, sedí na pokoji a vede intelektuální řeči o zdraví. My ostatní odcházíme na večeri a po „zdolání“ jednoho piva se rozhodujeme, že navštívíme Lesní chatu, kde by naše chuťové buňky mohli být lépe



uspokojeny. Zde je trošku jiný cvrkot než u nás, konstatujeme. Pivo gambrinus 11, dvakrát chmelený ☺ nás uspokojuje. Při dobré zábavě a několika hláškách Miri, jedna z nich je „ten tvrdý alkohol nám nedělá dobře, že pivo a víno by šlo ale ten tvrdý alkohol se neslučuje s kodexem sportovce“. Ani nepozorujeme, že je něco málo po půlnoci. Rychlým krokem vyrážíme vzhůru na Královku, Pekimu bouchly kamna a tempo je zběsilé. Na pokoji začínáme hodovat a před druhou hodinou ranní usínáme. Den před závodem má vždy takovou zvláštní atmosféru, každý by už chtěl, aby byl den závodní, ale po rychlé snídani, kdy naše žaludky ještě nestačily strávit půlnoční hodování, vyrážíme do stopy, dnes každý v podstatě sám, každý jak mu to vyhovuje. Objíždím pětadvacítku, sníh je naprosto v pohodě a zdá se, že máza na zítřejší závod je

jasná. Na chatu dorážím okolo druhé a hned si připravuji lyže s vědomím, že večer tu bude přeplněno. Trvá to poměrně dlouho cca 2 hodiny a ke konci mě to už doslova nebaví, nadávám jako špaček. Lyžárna se začíná pomalu zaplňovat Němčourky a některými chytrolíny, kteří mažou je HF nebo prášky. Podvečerní a večerní program je ve znamení přípravy a velkého respektu ze zítřejšího závodu, jediným tématem je co dát na mázu a jakou taktiku zvolit. Mě osobně stačí přežít, letos jiný cíl ani nemám, natrénováno není, a tak není z čeho brát ☺. Ranní budíček závodního dne začíná něco málo po šesté hodině. Za oknem kvílí meluzína a víchřivě bičuje naše okno. Snídaně je tentokrát většinou z vlastních zdrojů, po předchozích zkušenostech si neodvažujeme riskovat. Jelikož startujeme z více vln, tak také odchod z pokoje je pozvolný. Ještě domazáváme stoupací vosky a postupně vyrážíme. Sedmá vlna, ze které vyrážíme na závod Já, Žožin a Danča startuje v 9:35. Na start letos scházím pěšky sáňkařským korytem, Žožin ještě testuje lyže sjezdem okolo prezidentky a Dana vyrazila již s Pekim, který startoval z vlny číslo pět či šest. Mumraj na startu je děsný, každým rokem je zde více a více lidí, ani se raději nedívám čím se maže, abych zbytečně neznervózněl. Zařazuji se do koridoru a poslušně čekám na start naší vlny. Asi za deset minut jsem doslova durch, a to jsem neudělal ještě ani jeden krok. Chumelí čím dál více. Nad námi krouží vrtulník, který dodává závodní punc světovosti ☺. Je devět hodin třicet pět minut a pořadatele strhávají pásku od našeho koridoru. Snažím se běžet co nejvíce vlevo, je tam méně lidí. Nazouvám běžky a vyrážím. Co to, běžky docela podkluzují, kurňa říkám a smýkám sebou jako raněná srna, netuším, že tomu tak bude celý závod. Letošní koridor k rozcestí u Buku pořadatele rozšířili o několik stop, a tak kupodivu nedošlo k žádnému špuntu. Snažím se jít co nejvíce bokem tak, aby mě umydlená sjezdovka nevracela zpět. Využívám toho, že v hlubším sněhu se mi vždy nabalí sníh a pak to lépe stoupá. S touto taktikou si vystačím celý závod. Po Šámalku je sem tam patrná ještě nějaká stopa, no stopa spíše něco co stopu připomíná. Zde mě předjíždí Žožin, cosi na mě řve. Bohužel již ho neslyším, moje lyže byli jiného názoru a místo, aby si držely stopu, tak si to brázdí do jakési škarpy. Cca minutu mi trvá než se vymotávám ze závěje a zjišťuji zda jsem celý. Kolem prolétlo několik desítek závodníků, asi další vlna, začínám propadat depresi. Nastupuji zpět do stopy a pokouším se nějakou udržet. U Blatného rybníka,



ale stopy no stopy spíše náznaky, končí a začíná 40 kilometrové peklo. Trasa letošní Jizerky připomíná spíše sjezdovku, jemný poprašek a dole ledový základ. No prostě to není ani JETEL, je to horší... . Nohy se mi rozjíždí na každém kroku, do pat chytám křeč, ve sjezdech chytám křeč do stehů. Sjezdy spíše připomínají výlet postižených, každou chvíli je někdo na zemi nebo v příkopě. Na Jizerku (25km), přijíždí totálně vysílený a marně doufám, že bude někde alespoň kousek stopy nebo alespoň náznak ☺. Promenádní jsem si doslova vychutnal, rychlostí chůze jeden krok vpřed půl do boku se pomalu šinu přes čtyři vrcholky tohoto psychicky náročného úseku. Ta rovinka snad nikdy neskončí, říkám si. Ruky již necítím, záda se začínají ozývat. Sjezd k občerstvovací stanici na Smědavě je dalším bonbonkem.

Ledové plotny rozhazují běžky tak, že v půlce jsem nucen zastavit a řádně vydechat. Přijíždím na občerstvovačku sundávám běžky a chystám se skončit. Morál mě ale přesvědčuje, že takovýto postup není v kodexu sportovce TriSKu, a tak opět nazouvám běžky, hledám něco na zub, místo toho mi však nabízejí gel. V duchu si říkám to si nech to je na prdel a alespoň piji čaj. Pravá noha již začíná řádně bolet, vytahuji poslední „trumf“ v boji s bolestí - růžového kouzelníka a zapíjím to opět čajem. Stoupání zpět na Knajpu nejstrmější část trasy jdu z počátku pěšky, v mé výkonnostní kategorii to snad všichni jdou pěšky, asi v polovině nasazují běžky a snažím se udržet v jedné jediné stopě, která působí jako magnet. Na Knajpu dojíždí „nadšen“, že jsem se mohl kousek svést v náznaku stopy. Moje nadšení však sráží pořadatel, který se nás ptá, zda jsme ještě závodníci nebo již jen turisté. V duchu ho posílám k šípku a snažím se proti neuvěřitelnému větru vyvinout alespoň nějakou aktivitu, připadá mi to, že spíše stojím a moje rychlost musela v těchto pasážích klesnout tak pod 4 km za hodinu. Prudký vítr se sněžením snižuje viditelnost tak na 20 metrů, zalepené oči a bodající jehličky jsou velmi nepříjemné. Stahuji čepku, tak abych omezil pocit slepoty co nejvíc, nicméně je mi to prd platné. Poprvé si připadám jako Hančí a Vrbata na hřebenech Krkonoš. Z Čihadel to vždy sviští, teď jsem měl co dělat, abych to vůbec upíchl a sjel dolů. Vedle mě zápasí nějaká holčina, která to jede poprvé. S její muší váhou má problém se na lyžích vůbec udržet. Chvilinku se jí držím a pak ji předjíždím. V úseku okolo sv. Máří sebou asi 3 krát lištím o zem a jednou se mi podaří sjezd vysílením do příkopy. Síly mi bere i skutečnost, že někteří bruslí místo toho, aby závod jeli klasicky. Opravdu s posledních sil dojíždím díky prudšímu sjezdu na Hřebínek, kde je poslední občerstvovačka. Zachraňujeme mě pán který mi dává párek a omlouvá se, že nemá hořčici ☺. Posledních 10 km je více méně do mírného kopečka, zde se mi daří předběhnout, tedy spíše předejít několik



lyžníků. Poslední sjezd je až 3 km před cílem, kdy se sjíždí na stadion. Již slyším zvuky, které jsem myslel, že už neuslyším. Vjezd na stadion ve mně vyvolává totální emoce, do očí se mi derou slzy, je mi úplně jedno zda je zde stopa či ne, hlavně, že jsem v cíli. Pásku přetínám za neuvěřitelných 6:46 a nějaké drobné. Zatím můj nejhorší výsledek všech dob. V cíli je již hodně šero. Určitě jsou již všichni naši v cíli, oželují jídlo a spěchám na Královku. Čeká mě jako každoročně nepříjemný výstup sáňkařským korytem, je to sice nějakých 300 metrů nicméně je to dosti do kopce a po závodě je to pro mě vždy „morda“. Letos na rozdíl od závodu tento úsek zvládám poměrně dobře a Královka je naštěstí o něco blíže než Prezidentská, takže za chvíli jsem na chatě. Posledních pár schodů a jsem na pokoji. Jsou zde všichni mimo Dany, která dle výsledků doběhla nějakých 15 minut

za mnou a je ještě pravděpodobně v sáňkařském korytu ☺. Prvních 10 minut se vzpomínám z toho, že jsem to ujel a pak těžce sundávám boty, kotník natíká a o palci nemá smysl ani mluvit. Hodně se musím přemlouvat, abych zvládl ještě sprchu a odnos všech věcí zpátky do našeho auta. Vrcholovou část Jizerských hor opouštíme něco málo před sedmou hodinou. Na stadionu ještě svítí pár světel, ale již skoro není poznat, že by se zde konalo nějaké klání pro skoro 5000 běžkařů. Projíždíme Libercem, kde není poznat, že by byla zima. S jednou zastávkou u naší oblíbené benziny ONO přijíždíme do Olomouce okolo 11 hodiny večerní. Okolo půlnoci ulehám, pravý kotník a jeho paleček bolí jak čert. Ranní probuzení je jen další trápení, a tak dopoledne navštěvuji „Ortopku“ kde mi nohu zafačují a tvrdí, že za tak 5 až 6 dní to bude dobré, akorát to pravděpodobně odnese nehet, který by se měl strhnout, nicméně doposud je na svém místě a nehodlám to měnit. Je však jisté že asi půjde (Zatím nešel pozn. autora ze dne 1.2.2012). První pocit po doběhu jsem měl takový, že to bylo letos naposledy, kdy jsem tuto akcičku absolvoval, nicméně vše přebolo a nezbyvá než začít s tréninkem na další ročník, tentokrát již 46. Takže SKOL .

Své pocity a zážitky zapsal : Martin PEJZL, startovní číslo 3022



Tady jsou ještě časy :

Mirek Mynář, st.č. 2527, čas :4:55:30.2, pořadí : 1857
Ruda Hansgut, st.č. 2524, čas: 5:08:03.6, pořadí : 2100
Milan Pekař, st.č. 3086, čas : 5:19:19.8, pořadí : 2304
Petr Šlízek, st.č. 3721, čas: 5:29:53.6, pořadí : 2498
Martin Pejzl, st.č. 3722, čas: 6:46:23.1, pořadí : 3633
Dana Hegingerová, st.č. 3723, čas : 7:02:13.4, pořadí :3750

A něco na závěr :

Pořadatelé letos opravdu splnili moto závodu „*Radost se rodí z bolesti*“ a musím opravdu přiznat, že v mnoha úsecích to díky trati víc připomínalo Jedličkův ústav na zimním výletu, než závod klasickou technikou. ☺ a ještě něco

..... běh na lyžích není sport. Je to smysl života. Jen v tomto sportu poznáte opravdové ticho přírody, krásu zimy a poletujícího sněhu, křupání zmrzlého prašanu, okouzující západ slunce i jeho mrazivý východ. Poznáte sílu přátelství, utužíte kamarádství a seznámíte se s vlastními limity. Během na lyžích se vám otvírá nový svět. Budte vítáni !

